

SANT JORDI 2026

PRIMER CONCURS DE CONTES DE SANT JORDI DE L'EOI OSONA

PRIMER PREMI: AIKO (LAIA TEROL ORDAZ)

L'últim batec

En Tomàs no havia tornat al poble des de feia vint anys, i ara tot li semblava més petit: les cases, la plaça, fins i tot la muntanya que de nen li havia semblat inaccessible. L'únic que havia crescut era el silenci. On abans hi havia remor de criatures jugant i converses a la fresca, ara només se sentia el vent colant-se per les finestres tapiades.

Havia vingut per vendre la casa dels pares, però quan va empènyer la porta, que va grinyolar com si es queixés de la seva absència, va veure que algú hi havia estat vivint. Va notar que alguna cosa no encaixava. A la pica hi havia plats per rentar, de l'estenedor hi penjava roba humida i a la llar de foc les cendres encara conservaven l'escalfor. Tampoc no hi havia ni rastre de pols. Algú hi vivia. La sorpresa es va convertir de seguida en indignació. Aquella encara era casa seva, o almenys la casa dels seus pares, i ningú tenia dret a ocupar-la sense permís. Amb el cor accelerat, va treure el telèfon disposat a trucar a la policia.

En aquell moment, però, va aparèixer una dona gran per l'entrada del menjador. Era menudeta, amb els cabells curts, grisos, i algunes metxes negres. Tots dos es van espantar en veure's. Cap dels dos no esperava trobar-hi ningú més. La dona es va posar lleugerament vermella. En Tomàs, en canvi, va sentir una estranya sensació de familiaritat, com si aquell rostre li despertés un record antic. Per trencar el silenci, la dona li va oferir seure al sofà.

—Em dic Aiko — va dir amb veu suau.

En sentir aquell nom, en Tomàs es va quedar paralitzat. De sobte li van venir al cap molts records de quan vivia amb els seus pares i d'una petita gata grisa atigrada que el seu tiet li havia regalat just abans de marxar del poble. També es deia Aiko. Amb la veu tremolosa, en Tomàs li va explicar que feia vint anys que no sabia res d'aquella gata. L'estimava molt i sempre jugaven junts, però un dia ell va haver de marxar de casa sense avisar i ja no la va tornar a veure. Quan va acabar, una llàgrima li baixava per la galta. La dona el va abraçar amb una tendresa inesperada.

—Estic segura que mai no et va oblidar —Li va xiuxiuejar—. Els animals recorden més del que ens pensem. Es van quedar abraçats una bona estona fins que, vençuts pel cansament de les emocions, es van adormir al sofà.

L'endemà al matí, en Tomàs es va despertar amb la llum que entrava per la finestra. Durant uns instants no va recordar on era. Va mirar al seu voltant buscant la dona gran, però no la va trobar. La casa estava en silenci.

Va intentar aixecar-se, però va notar un pes suau sobre les cames. En abaixar la mirada, es va quedar sense alè. A la seva falda hi dormia una gata grisa atigrada. Sense saber ben bé per què, en Tomàs va sentir una certesa profunda, era ella. Amb molta cura, la va acariciar. La gata va obrir els ulls lentament i el va mirar amb una calidesa immensa, com si hagués estat esperant aquell moment durant anys.

Va deixar escapar un sospir suau i, tranquil·lament, va tornar a tancar els ulls, aquesta vegada per sempre. En Tomàs es va quedar immòbil, amb el cor encongint però en pau. Per primera vegada en molt de temps, va entendre que finalment havia tornat a casa.

leoiosona

RESULTATS

1a posició:
Aiko

2a posició:
Nonell de la neu

3a posició:
Lluna negra